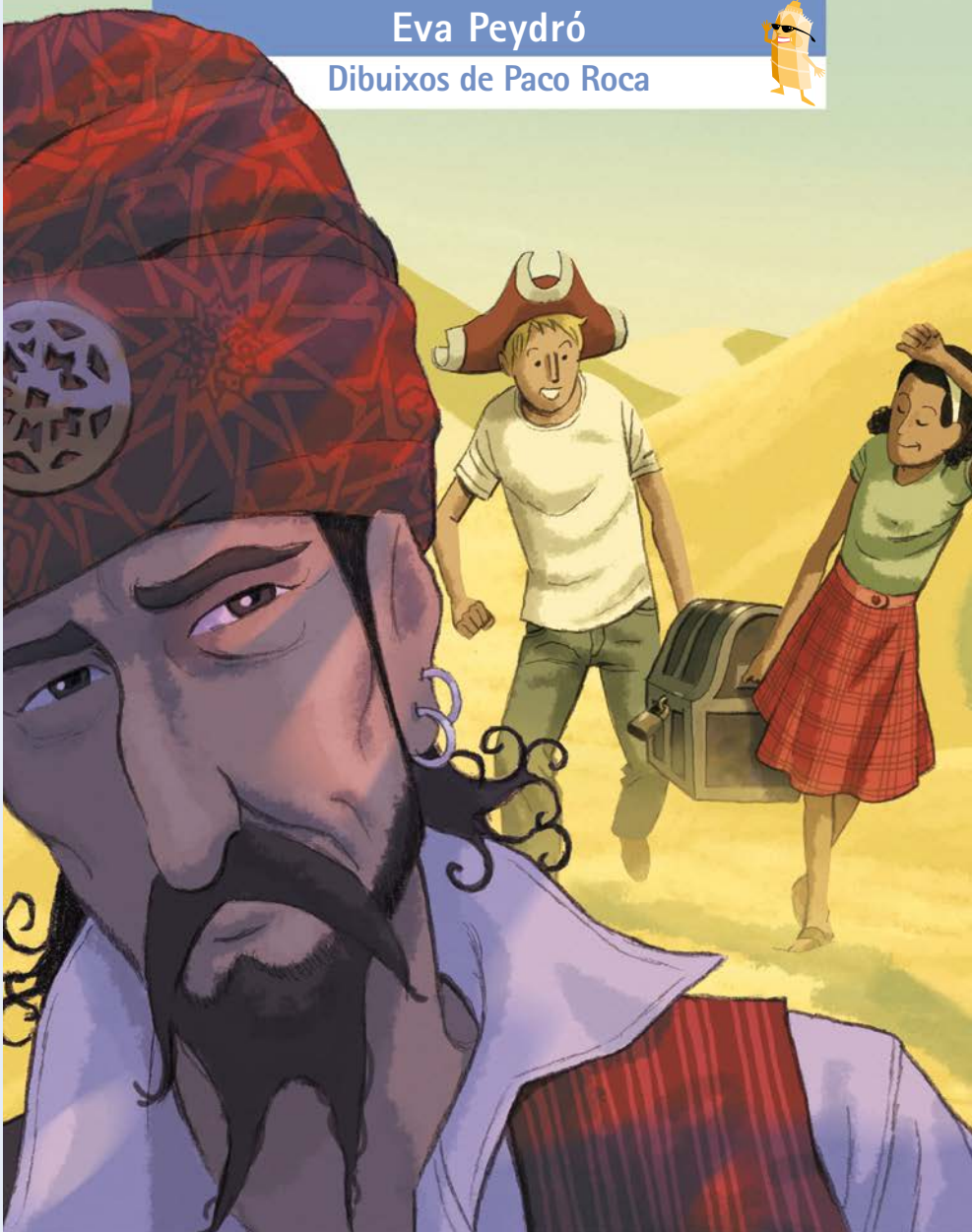

EL MICALET GALACTIC

El tesoro de Saïda

Eva Peydró

Dibuixos de Paco Roca

1

10 de setembre

REDACCIÓ

Les vacances

Aquestes vacances d'estiu han estat les més especials de la meua vida. Durant tot l'hivern vaig demanar als pares que em portaren a fer un viatge a qualsevol lloc on calguera agafar l'avió, perquè encara no hi havia pujat mai. Després, vaig comprovar que ells ja tenien uns altres plans que, com sempre, no m'havien consultat. Per això, fins a un mes abans d'acabar el curs no vaig saber què faríem. En realitat, no canvià molt del que fem tots els estius, anàrem a ca l'àvia i a l'apartament de la platja, però amb

una convidada que sí que havia agafat un avió per venir a casa.

Ella es diu Saïda i ens hem fet tan bons amics que m'agradaria que fóra la meua germana, així no ens hauríem hagut de separar. Té la mateixa edat que jo, la pell molt bruna i el cabell negre i arrissat, per això un dia una dona la va insultar pel carrer, només perquè té un aspecte diferent del nostre. Saïda viu al desert del Sàhara, en una mena de tenda de campanya que allí anomenen haima, perquè el seu poble hagué de deixar tot enrere i fugir quan fou envaït pel Marroc. Per sort, un país amic, que es diu Algèria, els deixà un tros de desert per refugiar-s'hi i viure. Allí no tenen aigua, ni treball ni res, perquè és com la platja, però sense mar. Jo m'imagino que és com anar a passar el dia i no poder tornar a casa. Ells ja hi són vint-i-nou anys. No s'hi pot fer gairebé res. Els meus pares diuen que ja és prou de treball mantenir-se vius i no perdre l'esperança de tornar a la seua terra.

Anàrem a Benalest i ella es féu amiga de la meua colla, aprengué a nadar i, a més, veié la mar per primera vegada. Fa pocs dies que se n'ha anat d'ací i a casa no deixem de recordar les coses que deia, què feia i com era de guai. Però, quan comence a posar-me trist, el pare em demana que pense en l'alegria que deu haver tingut de retrobar la seua família i les ganes que devien tenir de veure-la. Això em tranquil·litza

una estona, però ara mateix estic recordant la careta que feia quan nadava i tinc molta pena.

No he pujat en avió, però crec que he fet un viatge molt llunyà, he escoltat i he vist coses que mai hauria imaginat i que m'han fet sentir durant un temps en la pell d'un altre, com vaig sentir dir a algú en la tele.

Ferran Bosch i Llopis, 5é B

El primer dia de classe i em toca a mi llegir la típica redacció sobre el que hem fet en les vacances. Quina falta d'imaginació que té aquest mestre. Almenys, enguany tenia quelcom d'especial a contar. I encara era més especial del que jo em pensava, perquè quan hem eixit a esmorzar tothom volia que continuara la història, em demanaven detalls, inclús Adrià m'ha dit que no es creia res i que jo només volia fer-me l'important, perquè ningú pot sobreviure en un desert i menys encara vint-i-nou anys. Per sort, Pep li ha contestat que els seus cosins de la Vila també han aollit un xiquet d'allà i li ha calgut callar. Es pot dir que he estat el protagonista del dia.

Hui m'he adonat que ja han passat tres mesos de curs, em sembla que sempre haja estat en cinqué B, i que els nous hagen estat ací des del primer dia. En

classe de llengua he après que aquell que mai no falla es diu infal·lible. Doncs, aquest hivern he sabut definitivament, encara que ja ho sospitava, que els meus pares no en són, d'infal·libles. Una de les coses que més em repetiren quan se n'anà Saïda fou que ens podríem escriure totes les setmanes i contar-nos el que volguérem. D'això, res. I no sé com no ho vaig endevinar, perquè allí tot és tan difícil... No hi ha correu, tal com funciona ací, de manera que per a comunicar-se cal conèixer algú que viatge als campaments de refugiats i vulga portar una carta a qui tu li digues. Això, precisament, és el que ens ha calgut fer a nosaltres.

—Mare, falta molt? —som a l'autobús i jo porte la carta a la mà des que hem eixit de casa, perquè tinc por d'arrugar-la si la fique a la butxaca.

—Dues parades i ja hi som. Quina sort hem tingut de conèixer aquesta gent que se'n va al Sàhara despús-demà! De tota manera, no sé si serà abusar fer-los portar un paquet, a més de la carta...

—Què hi has posat?

—Són coses de primera necessitat, que al desert no poden aconseguir: articles d'higiene, per a guarir ferides i ulleres de sol, perquè la llum tan forta i l'arena assotada pel vent els produeixen malalties als ulls.

Jo torne a llegir el sobre que he escrit aquest matí:

Saïda Hassan
Wilaya Ausserd
Daira La Güera
Districte 4

Allí no tenen ciutats amb carrers i números en les cases sinó províncies, que en la seua llengua s'anomenen *wilaya*, amb municipis, que es diuen *daira*. Després de triar molt, he decidit enviar-li la foto amb Truc acabat d'eixir de la mar i esquitxant-la, ella morta de riure i jo arrebossat d'arena, encara que està una mica moguda, però crec que li agradarà. També he ficat una foto de tota la colla a Benalest, del berenar de comiat que organitzà la mare de Joan, encara que a ell no se'l reconeix, perquè duia la disfressa de Jedi de *La guerra de les galàxies*. L'última és la que férem a casa, amb tota la família, perquè ens conegueren sa mare i els germanets.

La dona que portarà les nostres notícies a Saïda viu al centre de la ciutat i a mi m'agrada molt venir a aquests barris. Cada dia vaig de casa a escola i d'escola a casa, els caps de setmana a fer bici al camp o als megacines del centre comercial. Així que sempre que puc m'aprofite i acompanye els pares per aquests carrerons estrets, de cases velles, al costat de solars abandonats. Tinc sort de poder passar encara per davant de la casa on nasqué ma mare.

Algunes façanes estan pintades de fa poc, en groc, verd, rosa. Just davant de la més bonica ens aturem,

quina sort!, mai havia vist una d'aquestes cases per dins. L'ascensor sembla prehistòric! Puja pel buit de l'escala, que l'envolta en espiral i té reixes pels quatre costats. Quan s'atura fa un soroll de ferralla que, la veritat, espanta una mica.

La porta del pis és de fusta fosca, enorme, altíssima, com la d'un castell. El timbre és al centre i té forma de papallona daurada que cal girar... és clar que la gire jo. Damunt del timbre hi ha una reixeta que s'obri de sorpresa i mostra una cara que somriu.

—Sí que sou puntuals! —diu la cara somrient—. Entreu, entreu. Ferran, pots trobar Carla i Didi a la cuina, al final del corredor, si vols, berena amb ells.

Mire la mare, que m'anima a anar-me'n per un passadís llarg, ample, amb el sostre allà dalt. Hi ha moltes portes als costats, però només una d'oberta, al final de tot. A mesura que m'acoste, sent les veus de Carla i Didi.

—Hola! Tu ets el que va acollir Saïda aquest estiu? —em pregunta ell directament.

—Sí, sóc Ferran. Tu ets Didi?

Em contesta que sí, que té nou anys i vingué aquest estiu, però s'ha hagut de quedar perquè està malalt. Crec que l'operaran ací i no se n'anirà fins que no es recupere. Això és pitjor que la marxa de Saïda, almenys ella no està malalta.

Carla és més major que jo, més seriosa que Didi, i se'n va a fer els deures així que acaba de berenar.

Quan Didi acaba de rentar-se les mans i la boca a la pica, em fa un senyal amb el cap perquè l'acompanye.

—Anem al saló, que Carla no vol que la destorben quan estudia.

—I tu, no estudies?

—És clar que sí, però hui ja he fet els deures. Vols que juguem a la Play?

Això no m'ho esperava, a mi els pares no me la volen comprar, així que no perd ocasió de jugar amb qui siga. Didi engega un joc de pirates del mar Carib i comencem a lluitar, navegar, abordar, acumular tresors que amaga a l'illa Tortuga... De sobte, es gira i em pregunta per Saïda.

—Com s'ho passà Saïda a ta casa?

—Molt bé. Nosaltres férem tot el que poguérem perquè es divertira.

—Sabies que jo la conec?

—Saïda?, del viatge, no? Us coneguéreu a l'avió?

—D'això res!, vivim al mateix barri i som companys d'escola, encara que l'any passat no vaig poder anar a classe, per estar malalt dia sí, dia no.

—Quina casualitat!

—La veritat és que els nostres pares no veuriem malament que ens arribàrem a casar.

Em pose roig com una tomata i em falta la respiració. La nostra Saïda, casada?

—És que éreu nuvis al Sàhara?, i els vostres pares ho sabien?

—No és això! Érem de la mateixa colla i els nostres pares són família llunyana. Un dia vaig sentir que ma mare li deia a Hamtata, la meua germana major, que com Saïda és tan dolça i intel·ligent seria un regal tenir-la per sempre entre nosaltres. Però a mi la que m'agrada és Nur, la més bonica de tota l'escola...

Didi és capaç de jugar, parlar, mirar-me al mateix temps i no perdre ni un tresor per al botí i, damunt, guanyar punts extra abordant galions espanyols a les Antilles.

El joc encara no ha acabat, però la mare de Carla crida Didi, perquè han d'anar a la consulta del metge. Sembla que cal fer-li moltes proves abans de l'operació. Mentre desconnectem la Play i recollim els jocs que havíem tret, encara té quelcom a dir-me.

—Saïda t'ha parlat alguna volta del tresor de la seua família?

—Quin tresor?

—Ja veig que ha sabut guardar el secret...

Saïda tenia secrets per a mi?, què hi havia tan important que jo no tinguera dret a saber? I Didi, per què ho sap?, un tresor?, de quina mena?

—No vam tenir massa temps per parlar, saps? Les vacances són curtes, o potser se n'oblidà, ací estava tan a gust...

—Bah! No té importància, Ferran, jo mai m'ho he cregut. Ella no ho conta a tothom, només als millors amics. Sempre ens diu que quan torne el seu germà

caribeny tot serà com abans de viure al desert, que vindrà i rescataran el tresor. Ella creu que prompte tornarà de Cuba i tot serà com abans.

–Caribeny? –pronuncie la paraula, sense voler.

En realitat, estic pensant en veu alta. La nostra Saïda envoltada de misteris de colp i volta. Caribeny?, però, no són tots sahrauís? Caribenys són els habitants de les illes del mar Carib, que abans es deien Antilles. Exactament, els mateixos llocs que hem recorregut amb la Play, on hi ha un grapat d'illes, pirates, bucaners... allò és Amèrica i el Sàhara és a l'Àfrica. Què més deu saber aquest Didi?

No puc seguir preguntant, perquè la mare ja m'arrossega lluny del meu informador. Ho vull contar a ella, però no em deixa parlar, dient-me tot el que li han xarrat sobre el viatge al campament. Tant parla, que m'oblida del que havia de dir jo. Després, quan arribem a casa, només tinc temps de repassar la lliçó de l'endemà, sopar ràpid i caure al llit com una pedra, una estàtua, un mort, és a dir, rebotat com sempre.